

AUNIOS

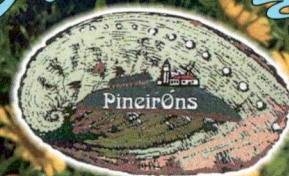
Nº 23

MAIO 2018

20
Aniversario
1998-2018

ASOCIACION CULTURAL

Pineirões

O OUTEIRO AGOCHADO

Por: Fernando Cabeza Pereira

Xosé ergueuse aquela mañá cunha sensación desagradable. Mirar a través da ventá do seu repelente hotel e ver aquel ceo gris, babuxando un lixeiro orballo desanimábao.

Aseouse, vestiuse e saíu á rúa na procura dun sitio para almorzar. Xusto enfronte daquel noxento hotel había unha cafetería. Cruzou a rúa e entrou no local. Estaba baleiro, pero o arrecendo a café era fantástico. Tomou asento nunha das mesas e sacou varios papeis de dentro da mochila.

-Que vai ser? -preguntoulle o camareiro despois de achegarse á mesa.

-Café só, por favor -respondeu Xosé.

O camareiro permaneceu de pé a carón da mesa.

-Ocorre algo? -preguntoulle Xosé, ao decatarse que o camareiro aínda permanecía no mesmo lugar.

-Desculpe o meu atrevemento, pero non puiden ollar os seus papeis -respondeu o camareiro.

-Xa vexo. Máis alá da súa curiosidade, hai algo nos papeis que me queira comentar? -dixo Xosé.

-Vexo que ten un mapa do Outeiro Agochado, ten pensado ir alí? -preguntou o camareiro.

-Si, hoxe mesmo debo estar alí. Por que tanta curiosidade? -contestou Xosé.

-É moi raro que os forasteiros vaian a esa aldea. Case tanto como que os poboadores do Outeiro Agochado veñan aquí, a Carballo, e iso que estamos a menos de dez quilómetros -o camareiro falaba con misterio.

-Soa un pouco raro o que di, ademais, polo que vexo, hai un autobús que cobre a ruta de ida e volta unha vez por semana non si?

-Así é, pero non o usa case ninguén. Mesmo ao condutor teñen que traelo cada pouco da Coruña. Non hai home nesta vila que queira facer esa ruta.

-Que é, xente conflitiva? Ladróns? -preguntou Xosé.

-Nada de iso. Todo o contrario. As poucas veces que veñen a Carballo son as persoas máis agradables que te poidas imaxinar. Iso si, sempre e cando non lles preguntes nada sobre O Outeiro Agochado ou sobre as súas vidas. Só veñen cando teñen que comprar algo. Achéganse cun enorme sorriso e falan cunha voz moi agradable. Tamén deixan moi boas propinas.

-É moi raro todo iso que me conta -dixo Xosé contrariado.

-Si, como lle dixen antes, o problema é cando lles preguntas pola súa aldea ou polas súas vidas. Póñense moi nerviosos e mesmo se teñen dado casos de agresión.

-Sabe algunha historia dalgún forasteiro que fose alí? -preguntou Xosé.

-Ninguén vai por alí. O autobús fai a ruta dúas veces por semana e non entra na aldea. A última parada faina a uns cincocentos metros. Os únicos que usan este transporte son os propios veciños do Outeiro Agochado -dixo o camareiro.

-A que vai vostede alí, se non é moito atrevemento preguntarlle? -o camareiro tiña curiosidade.

-Son inspector de policía, veño da Comisaría da Coruña e teño que investigar un asunto no Outeiro Agochado -contestou Xosé.

-Espere. Déixeme adiviñar. Vai investigar o asunto dun afogado que apareceu nunhas rochas que están ao lado do porto? -engadiu o camareiro.

Xosé respondeulle con mala hostia:

-Vostede como sabe iso?

O camareiro deu un par de pasos atrás e, con voz submisiva, contestou:

-Non se enfade, amigo. Non é a primeira vez que sucede. É unha das moitas historias misteriosas que rodean esa aldea deixada da man de Deus. Fala de que con certa frecuencia aparecen corpos de afogados na mesma zona de rochas. Agora mesmo lle sirvo o seu café.

O camareiro abandonou a conversación de maneira súbita e volveu tras da barra. Xosé intentou centrar a súa atención no informe do caso que estaba a investigar, pero non tivo éxito. A súa mente divagaba unha e outra vez arredor do que o camareiro lle viña de contar. Mesmo pensou facer unha chamada á comisaría para pedir información.

-Bah. Sabe Deus o trastornado que está o tipo ese. Ao mellor é todo inventado -dixose a si mesmo.

Apurou o café e abandonou o bar cara á parada do autobús. Chegoulle con cruzar dúas rúas para acadar o seu obxectivo. O autobús esperaba pacientemente fronte a unha marquesiña.

Subiu, pagou o billete e viaxou toda a ruta en silencio. Tras percorrer unha estrada con moitas fochancas, que cruzaba un mesto bosque de carballos, chegou ao seu destino. Tal como lle dixeran o camareiro, a última parada estaba a medio quilómetro da aldea. Achegouse e comezou a ter unha visión global do lugar. O Outeiro Agochado estaba nunha zona de difícil acceso, entre Razo e Malpica. A aldea erguíase sobre un outeiro que miraba directamente ao océano Atlántico e que caía cara ao mar formando altos e abruptos acantilados. Cara á dereita intuíase unha pequena e non demasiado inclinada baixada ao mar, onde seguramente estaría o famoso porto que debía visitar. Da parte de terra todo eran montes e bosques. Semellaba unha aldea illada do resto do mundo.

Máis ca unha aldea do século XXI, parecía de principios do XIX. Mesmo o asfalto ía desaparecendo a medida que Xosé se internaba nas rúas, para dar paso a un camiño de terra, agora convertido nunha lameira.

Non había rastro de alma humana por ningures. Non obstante, dende que puxera o pé na aldea, Xosé tiña a sensación de estar sendo observado. Cando chegou á igrexa, a porta principal estaba aberta. Meteu a man dentro da chaqueta e apalpou a culata da pistola.

-Imos alí -pensou.

Cruzou a soleira da porta e unha vez dentro esperou varios segundos a que os seus ollos se acostumasen ao cambio de luz. Comezou a distinguir unha figura humana. Era un home. A silueta daquel individuo era estraña.

-Bo día, padre -dixo Xosé en voz alta.

A macabra figura, vestida de cura, virou lentamente e comezou a avanzar cara ao policía. Aos poucos pasos o presunto párroco pasou por debaixo dunha das febles lámpadas que apenas iluminaban o interior do templo e Xosé puido ver con detalle a súa cara. Tratábase dun vello decrepito que camiñaba dificultosamente coas costas lixeiramente dobradas.

-Bo día, Xosé, estábao a esperar -dixo o cura.

-Como sabe o meu nome? -responden el, confundido.

-Iso non importa agora. Está aquí para resolver o caso dos afogados, non si? -dixo o cura.

-Veño resolver o caso do afogado. Hai máis de un? -contestou Xosé.

-Sente nun dos bancos. Contareille o que precisa saber -dixo o cura ao chegar onda el.

O policía obedeceu e tomou asento. O cura imitouno.

-Leva pouco na comisaría da Coruña?, non si?, preguntou o párroco.

-Así é. Só tres meses. Como sabe tanto de min? -responden.

-Verá. O caso dos afogados do Outeiro Agochado non é novo. Pode que os seus xefes non lle dixesen nada para non asustalo, pero cada pouco tempo vén alguén da comisaría investigar por aquí e sempre son homes coma vostede, que levan pouco tempo traballando nesta zona.

O cura tiña un ton de voz agradable, comprensivo.

Pasou algo grave? Hai máis afogados? -Xosé comezaba a estar confundido.

-Esta aldea só ten unha baixada ao mar, os resto de zonas de costa son abruptos acantilados. Esa baixada dá acceso a un pequeno porto e xusto ao seu carón hai unha praia diminuta en formación que se chama O Teirón. Cando baixa a marea, nesa zona queda ao descuberto un grupo de rochas afiadas como coitelos. Foi alí onde apareceu o afogado que vén investigar, pero non é o único. Todas as semanas, o mesmo día e á mesma hora, aparece un afogado no Teirón.

-Está falando en serio? -Xosé virou pálido.

-Totalmente. De cando en vez algunha embarcación pasa preto da costa, divisa un corpo e dá aviso á Comandancia de Mariña da Coruña, como neste caso. Pasa unha vez cada varios anos. Logo, un inspector de policía coma vostede vén aquí e investiga o asunto durante dous ou tres días. Pasado ese tempo decátase de que non é quen de tirar ningunha conclusión e abandona a aldea. É aí cando empezan os pesadelos recorrentes. Eses policías din que soñan todas as noites o mesmo: que son eles os que aparecen afogados no Teirón, mentres as ondas empúrranos contra as rochas.

-Non escoitei ningunha historia sobre eses axentes -Xosé tratábase de convencer el mesmo.

-Claro, porque se lle contasen cousa tal, vostede non viría investigar nada. Eses corpos aparecen nus e sen nada enriba que permita identificalos. Ninguén reclama esas persoas, ninguén sabe quen son. É como se esa xente nunca existise.

-E por que non chaman a policía? -preguntou Xosé.

-Non hai nada que a policía poda facer aquí. Recuperamos un corpo cada semana, realizamos unha santa misa e dámoslle sepultura baixo o ritual cristián nunha finca próxima á aldea.

-Isto é increíble. Non pode ser posible -Xosé comezou a tremer.

-As lendas din que son cousas do Diaño. Que esas rochas son unha porta ao inframundo e que esas persoas son almas en pena condenadas a un dos peores sufrimentos maquinados polo mismísimo maligno. Son resucitados e afogados unha e outra vez durante o resto da eternidade para pagar polos seus pecados. Vostede non pode facer nada no Outeiro Agochado. Esta comunidade de veciños é un perigo para o resto da civilización. Debe fuxir de aquí canto antes. Aínda está a tempo de evitar eses pesadelos.

-Preciso ver o cadáver do afogado. Teño entendido que teñen un médico na aldea e que é na súa casa onde está a morgue -Xosé fixo de tripas corazón para seguir co seu traballo.

O párroco non contestou e cravou a mirada na porta da igrexa.

-Fágalle caso ao cura -a voz seca e rouca proviña da entrada do edificio.

Xosé sufriu un calafrío xusto antes de xirar a súa cabeza para dirixir a mirada caro ao lugar de onde proviña a voz dun home de mediana idade vestido cunha bata branca. O xesto da súa cara era tétrico, malévol.

-Eu son o médico e o alcalde pedáneo desta aldea. Non hai nada que poda ver. Ese cadáver enterrouse o mesmo día que se recuperou do mar. Volva por onde veu agora mesmo.

Xosé ergueuse do banco e, dándolle as costas ao párroco, dixo:

-Enviáronme de comisaría a investigar o caso e iso é precisamente o que vou facer.

O medo atenazábao, pero disimulaba moi ben os seus sentimentos ao falar.

O home entrepechou os ollos con malicia e respondeu:

-Non sabe onde se mete. Como queira. Hoxe é sábado. Se queda na aldea esta noite, xa poderá investigar un novo caso do corpo que aparecerá nas rochas mañá. O párroco acompañarao á pousada onde vai durmir. Parece que o temporal do sudoeste irá a máis a medida que se achegue a noite, así que non é seguro camiñar polas rúas en tales condicións. Non deberá saír ao exterior da pousada ata mañá. Quédalle claro? -o médico dixo a última palabra e abandonou a igrexa.

Domingo

-Toc, toc. -alguén chamou á porta do cuarto da pousada onde obrigaran a Xosé a pasar a noite. O policía abriu a porta. Ao outro lado estaba o alcalde cun diabólico sorriso na cara.

-Hoxe é domingo, como lle dixeran, axente, apareceu un novo corpo no Teirón. Veña comigo e poderá velo cos seus propios ollos -o home deu a volta e abandonaron a pousada.

Camiñaron polas desérticas rúas da aldea. En pouco máis de cinco minutos chegaron aos cantís próximos ao porto. Dende alí só había que baixar, aproveitando un fondal, por un camiño de terra ata acadar o dique do porto, ao seu carón estaban as rochas do Teirón. Aos poucos, percorreron o camiño embarrado, mellorando a cada paso a súa perspectiva dos acantilados circundantes. Conforme se ían achegando, Xosé centraba a súa visión nas rochas. Algo flotaba, inerte, movido pola violencia das ondas. A pouco máis de cinco metros, sobre o extremo do dique, un grupo dunhas dez persoas vestidas de rigoroso negro contemplaba a escena. Logo dun par de minutos de camiño, o médico, primeiro, e Xosé, despois, acadaron o xentío. Nun primeiro momento aquelas persoas non repararon na súa presenza, xa que estaban de costas a eles.

-Non hai nada que ver aquí. Xa volo teño dito unha chea de veces. Fóra, fóra, hostia! -berrou o médico.

O tumulto comezou a correr en todas as direccións, ata se disolver por completo. Non había dúbida ningunha, aquel home era a autoridade da aldea. De pronto, unha pequena embarcación de madeira con dous homes a bordo comezou a internarse entre as rochas. Con bastante dificultade acadou o obxecto flotante. Un dos mariñeiros agarrou aquilo coas mans e con grande esforzo logrou subilo a cuberta. Como lle dixeran o cura e o alcalde, o cadáver dun home afogado viña de aparecer no momento preciso e no lugar exacto. O corpo estaba branco como a neve e a pel debuxaba manchas irregulares por todas partes, consecuencia do choque contra as rochas.

-Creme agora, señor policía? É mellor que marche, quizais aínda estea a tempo -dixo o médico sen deixar de mirar o afogado.

-Está ben, fareille caso, pero só teño unha derradeira vontade. Quero ver o corpo de preto.

-De acordo, deixareillo ver, pero logo marchará -contestou o médico con ollos homicidas.

-Xosé tragou saliva e contestou:

-Tráiao agora. Tan pronto como o vexa marcharei para non volver.

O médico fixo un xesto coa man dereita aos da barca para que se achegasen. Os mariñeiros obedeceron e acadaron o dique. En menos de dous minutos a rudimentaria autopsia chegou ao seu fin.

-Non hai máis que mirar. Xa teño visto todo o que tiña que ver. Isto é cousa do Diaño. Deixo esta aldea agora mesmo.

O médico cambiou, por fin, o xesto hostil da súa face por un medio sorriso de satisfacción ao ver o policía afastarse do lugar.

El diario de Galicia

Martes, 12 de xaneiro.

A pequena aldea coruñesa do Outeiro Agochado saltou esta mañá aos titulares de medio mundo, despois de descubrirse unha das tramas criminais máis arrepiantes da historia. O recóndito lugar estaba rodeado de lendas misteriosas dende séculos atrás. Segundo eses relatos, nas costas próximas era moi habitual a aparición de corpos de afogados imposibles de identificar. Ata mediados do século XX os corpos asociábanse aos frecuentes naufraxios acaecidos na Costa da Morte, historicamente moi perigosa para a navegación. Ademais, os escasos medios técnicos da época dificultaban moito esclarecer de que embarcacións malogradas procedía cada corpo. Non obstante, contra todo pronóstico, a partir dos anos cincuenta do século pasado os corpos dos afogados foron aparecendo cada vez con máis frecuencia.

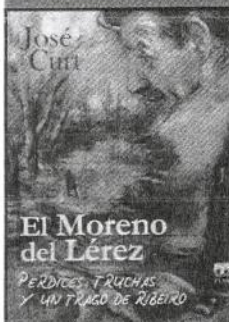
Todas as investigacións levadas a cabo ao longo dos anos foron inútiles e mesmo algunhas persoas implicadas nas devanditas investigación refusaron falar sobre a aldea ou negaron a súa participación, agrandando, aínda máis, a lenda. Foi o tenente da policía nacional, Xosé Cea, que desenmascarou o misterio, moi lonxe de bruxas e demos, como se cría nun principio. Os poboadores da aldea estaban capitaneados por un individuo que dicía ser o alcalde, pero que non tiña ningunha representación política legal. Este resultou ser o xefe dunha complexa banda criminal que se dedicaba ao tráfico de órganos humanos dende finais dos anos cincuenta. A trama funcionaba de forma macabra. Varios colaboradores se dedicaban a secuestrar vagabundos ao longo do país para levalos á pequena aldea onde os asasinaban e lles extraían os órganos. Puñan especial atención en que as vítimas fosen homes e mulleres sen familia, para que ninguén reclamase a súa desaparición. Despois, no canto de desfacerse dos corpos, arriscándose a que alguén os atopase, botábanos, todos os domingos pola mañá, nunha zona de rochas próxima ao porto. Amparados pola lenda histórica dos naufraxios ocorridos na Costa da Morte, declaraban que os corpos chegaran alí coa corrente, como levaba pasado dende había centos de anos, inventando historias rocambolescas como que eran almas pecadoras procedentes do mesmo inferno.

Os golpes que recibían os corpos sen vida contra as rochas, debido ao forte mar que azoutaba a zona, ocultaba as cicatrices feitas no momento da extracción dos órganos. Nas poboacións próximas declararon que tiña certa lóxica que os crimes tardasen tanto tempo en descubrirse, xa que os poboadores da aldea encargábanse de causar pánico entre os habitantes das aldeas veciñas, que non se atrevían a achegarse ao Outeiro Agochado. Os órganos eran vendidos de forma ilegal nos mercados emerxentes de Asia e América latina, a onde chegaban por medio de avións privados. A fortuna xerada, cifrada en máis de cincocentos millóns de euros, era ingresada en varios bancos suízos.

O tenente Xosé Cea logrou desmontar a trama logo de colarse no depósito de cadáveres, tras abandonar, durante a noite sen ser visto, a pousada na que fora confinado. Inspeccionou un corpo da morgue que horas máis tarde aparecería frotando no mar. O cadáver tiña unha cicatriz na parte inferior das costas, o que lle permitiu certificar que se trataba do mesmo corpo e de que alguén o tirara ao mar aquela mañá co fin de enganar e amedrentar ao policía para que abandonase a investigación. O comisario finxiu crer a historia polo que logrou saír da aldea sen levantar sospeitas. Logo avisou á comandancia da Coruña, que enviou un equipo de forzas especiais ao Outeiro Agochado.

Aínda que a investigación segue aberta, as autoridades barallan a posibilidade de que a trama criminal asasinase máis de cinco mil persoas ao longo dos cincuenta anos da súa macabra actividade.

PEDIR LIBRO A SU LIBRERO HABITUAL O A LA EDITORIAL CLAN POR INTERNET
libreria@clan.es

“EL MORENO DEL LÉREZ”. Libro de José Curt Martínez. Clan Editorial.

En las páginas del Moreno del Lérez apreciamos una serie de valores que van más allá de la escopeta y de la caña: la descripción de escenarios naturales, una peculiar filosofía de vida y un lenguaje especial, ligado precisamente a los usos y costumbres del campo y de sus gentes. Este libro transcurre en una Galicia secreta, salvaje y remota. Una esquina de España en la que la vida ha sido siempre de una dureza especial y donde la supervivencia ha estado a veces por encima de la ley. El Moreno, pescador y cazador con aptitudes excepcionales, con gran conocimiento del medio y un inusual talento natural, bordea la marginalidad porque la sociedad de su tiempo no le ofreció mejor lugar. Esta condición extrema se refleja en su lenguaje, muchas veces tremendista y procaz, pero también lleno de gracia y de puntería verbal. La suya es un habla sin domesticar, propia de alguien que tuvo que arrancar con las manos desnudas sus presas a la naturaleza, dando lugar a lances de caza y de pesca que a menudo rayan en lo increíble.